

EL TEMPS

DIRECCIÓ, ADMINISTRACIÓ, PUBLICITAT I VENDES: Avda. del Baró de Càrcer, 40, 13. 46001 València. Telèfon: (96) 352 48 69. Fax: (96) 352 09 83.

REDACCIÓ DE BARCELONA: Carrer de Casanova, 46, 4-2. 08011 Barcelona. Telèfon: (93) 451 03 75 i 323 00 71. Fax: (93) 323 35 41.

REDACCIÓ DE MALLORCA: Plaça del Mercat, 4, 4rt, B. 07001 Palma de Mallorca. Telèfon i Fax: (971) 72 07 63.

EDITA: Edicions del País Valencià, SA.
EDITOR: Eliseu Climent.

DIRECTORA: Assumpció Maresma.

CAP DE REDACCIÓ: Joan Vila i Triadú.

REDACCIÓ DE VALÈNCIA: Miquel Albero-la, Vicent Lafora, Joan Morales, Ignasi Pellicer, Jordi Sebastià, Rafa Gil (Fotògraf) i Lola Carrasco (Secretària de redacció).

REDACCIÓ DE BARCELONA: Oriol Malló, Pere Martí, Eduard Voltas i Mercè Montoliu (Secretària de redacció).

REDACCIÓ DE PALMA DE MALLORCA: Miquel Payeras.

CORRESPONSALS: Francesc Robert (Andorra), Pere Codonyan (Perpinyà), Judit Casaprima (Lleida).

RÚBRICUES: Jordi Balló, Ramon Barnils, Pere Calders, Fabià Estapé, Vicent Partal, J. J. Pérez Benlloch, Ferran Torrent.

COL·LABORADORS: E. Aguilera, J. Alandes, S. Alcalà, A. Alfaro, L. Bonada, F. Bueno, F. de P. Burguera, X. Busé, J. A. Benach, F. Caballero, R. de la Calle, A. Castel, E. T. Climent, J. Comellas, A. Cort, S. Cucurella, M. Domínguez, X. Duran, M. Ferrando, L. Ferri, V. Franch, X. Fuster, C. Gàmez, J. L. Guarnier, D. P. Grau, A. Guasch, J. M. Jativa, J. M. Lloró, J. Mari, X. Mingué, J. F. Mira, J. Morell, J. M. Oleaque, M. Ollé, T. Picazo, M. Porta Perales, P. Quintana, A. Reig, J. Reus, M. Serra, J. L. Sirera, M. Soler, M. Vicent, E. Vizcarra.

COL·LABORADORS GRÀFICS: S. Llosà, V. Navarro, D. Òrri i C. Puértolas.

ARXIU: Jesús Prats (Fotografia), Rosa Serrano (Documentació).

PUBLICITAT I PROMOCIÓ: Franal, Associats. València, Tel. (96) 351 05 80. Barcelona, Tel. (93) 451 03 75. Mallorca, Tel. (971) 72 07 63.

SUBSCRIPCIONS: Xelo Tortosa.

PRODUCCIÓ: Josep Agustí i Jem Cabanes (Correcció lingüística), Lina Casanovas (Maquetació), Rosanna Puchades (Textos).

DISSENY: Enric Satué.

TRACTAMENT ELECTRÒNIC D'IMATGES: Eina Edicions, SL.

FOTOMECÀNICA: Añón.

IMPRESSIÓ: Rivadeneyra, SA.

DIPÒSIT LEGAL: V-853-1984.

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja siga mecànic, fotogràfic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

La innocència perduda de Baltasar Garzón

Després d'haver descobert que la justícia a Itàlia és un instrument al servei de la democràcia, el pas del jutge de l'Audiència Nacional Baltasar Garzón a la política activa ens descobreix que la justícia, a l'estat espanyol, és un instrument limitat per la democràcia.

Baltasar Garzón abandona la instrucció d'alguns dels sumaris més rellevants d'aquests últims anys. I ho fa sabent, entre d'altres coses, que els molts buits legals que tenen, conseqüència d'un canemàs jurídic anacrònic i reaccionari, faran que les seccions de l'Audiència Nacional espanyola, també anacròniques i reaccionàries, es carreguen, un darrere l'altre, els casos que ell ha iniciat.

L'aparell judicial, doncs, ha imposat els seus límits. D'una banda, una fiscalia que, a diferència d'Itàlia, es troba sotmesa, per imperatiu legal, a les consignes polítiques que arriben des de la fiscalia general de l'estat. Aquestes consignes poden arribar a blocar qualsevol investigació susceptible d'afectar els interessos de l'estat, del partit o, si s'escau, d'algun particular. D'una altra banda, un escalafó judicial blocat per un incompreensible sistema de mèrits, en el qual els vells elefants formats en l'ortodòxia franquista voregen el delictes de prevaricació, com per exemple en deixar en llibertat l'ultradretà Ricardo Sáenz de Ynestrillas.

Actuar dins i contra aquest sistema pot semblar molt sovint una tasca inútil. Actuar des de fora i al marge d'aquest sistema per capgirar-lo pot acabar sent també una gloriosa tasca, però inútil. Cal exercir molt l'autosuficiència per arribar a creure's que un home sol, enquadrat en les mateixes llistes que persones susceptibles d'emparar o tolerar una trama de corrupció, canviària les bases d'un sistema. Des de la fiscalia especial o des del Ministeri de l'Interior.

El jutge que va exigir dels màxims dirigents del govern central l'aclariment de responsabilitats en el finançament dels GAL, va trobar com a resposta el silenci prepotent de la raó d'estat. El jutge que va permetre la tortura sistemàtica

per apuntar-se a la glòria —efímera, és clar— de la desarticulació a Catalunya d'una banda armada inexistente va rebre l'aplaudiment unànime d'aquest mateix govern.

Ara, el jutge en excèdència cerca de nou la glòria de les grans gestes reformistes.

Llàstima que al juliol de 1992, quan s'apallissaven detinguts als soterranis de la Direcció General de la Guardia Civil, Garzón preferia callar. El silenci és còmplice. També per als intocables.

La lliçó de Raimon

El concert de Raimon al Palau Sant Jordi dona per a moltes reflexions. Socials, polítiques, culturals, estètiques. Abans que res, va ser una gran nit cívica. Sobre això, algú ha dit que els crits contra els polítics eren en realitat una escridassada contra nosaltres mateixos. Una escridassada d'incomoditat en constatar que aquells somnis de la transició van acabar com han acabat. Però si fóra així, els crits no traurien cap valor al sentiment latent aquella nit. Perquè, si escoltant a Raimon tornàrem a creure que "nosaltres no som d'eixe món", probablement estàvem recuperant una consciència crítica que ens hauria de moure a la interrogació.

Però la del Sant Jordi també va ser una gran nit artística, que és, en definitiva, allò essencial quan parlem de cançó. No tot era nostàlgia. Hi va haver una gran dosi de qualitat musical. Raimon demostrà que el pas dels anys no li trau capacitat professional. La seua veu sona tan clara i rotunda com sempre i les seues cançons es van escoltar per elles soles, sense necessitat d'excuses històriques o sentimentals.

La generositat del cantant de Xàtiva, compartint la festa amb altres cantants, va posar de relleu, a més, que la qualitat no és privativa seua i que si la cançó està moribunda —cosa que caldria posar molt en dubte—, els motius profunds tenen poc a veure amb l'art.

